

γειτονεύω σύνθη. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γειτονεύου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ᾧ' τουνεύου Θράκ. (Αἶν. Γέν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Νιγρίτ. κ.ά.) Σαμοθρ. τουνεύου Ἰμβρ. γειτονεύω Ἄνδρ. Θράκ. (Σαμακόβ. Σκεπαστ. κ.ά.) Καρ. (Μύλασσ.) Κρήτ. Μέγαρ. γειτονεύω ἄλυσιν. Κῶς Σύμ. Τήλ. γειτονεύου Εὐβ. (Βρύσ.) ᾧ' τουνεύου Εὐβ. (Στρόπον.) Θράκ. (Μαῖστρ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) Προπ. (Κύζ.) ἔιτονεύω Πόντ. (Νικόπ.) ἔιτονεύου Σκῦρ. ἔιτονεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἔιτονεύω ἄλκ. γειτονεύου ἐν Τσακων. (Πραστ.)

Τὸ ἀρχ. γειτονεύω. Ὁ τύπ. γειτονεύω καὶ παρὰ Βλάχ. 1) Γειτνιαζώ, εἶμαι γείτων πρὸς τινα σύνθη. καὶ Πόντ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Πραστ.): Τὴν ἐξέρει καλὰ τὴ γοπέλα, γιατί γειτονεύουσι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἀτώρα ἐμεῖς ἐγειτόν' τζαμ' (τώρα ἐγενόμεθα γείτονες) Χαλδ. Μὰ πῶς ἔιτονεύετε, ἀφοῦ κάθεταί 'ς ἄλλη ἔιτονιά ὁ ἕνας καὶ 'ς ἄλλη ὁ ἄλλος; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὰ σπίτια μας ᾧ' τουνεύγιν Λέσβ. (Πάμφιλ.) Τ' ὀσπίτ' ἔιτονεύ'νε Σταυρ. Ἐδαρι π' ἐγειτονεύαμε τσαὶ τοῦ χοῦρε, καὶ θὰ περαῖτσωμε (τώρα ποὺ ἐγειτονεύσαμεν καὶ εἰς τὰ χωράφια, καλὰ θὰ περάσωμεν) Πραστ. Γειτονεύουμε 'ς τὰ χτήματα Πελοπν. (Γαργαλ.) || Παροιμ. Ἄν γειτονένης με κουτσό, θὰ μάθης νὰ κουτσαίνης (ἢ κακὴ συναναστροφή ἀσκεῖ ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν) I. Βενιζέλ., Παροιμ.², 13, 158. Πβ. τὴν ἀρχ. παροιμ. «ἂν χωλῶ παροικήσης, ὑποσκάζειν μαθήση», Παροιμιογρ. 2, 286 (ἐκδ. Leutsch). Εἰς τίς μεγάλες ἡδονές ἢ λύπη γειτονεύει (οὐδὲν εὐχάριστον ἀμιγρὲς δυσαρέστου) I. Βενιζέλ., ἐνθ' ἂν., 72, 105. Συνών. γειτονιάζω. Καὶ μέσ., ἀποκτῶ γείτονας Ἀττικ.: Γειτονεύτηκε τὸ οἰκόπεδο καὶ ἀκρίβηνε (ἀπέκτησε γείτονας, ἐκτίσθησαν πλησίον τοῦ οἴκτου). β) Ὁμοιάζω πρὸς τινα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Δὲ ἔιτονεύουσιν ἐτοῦτοι καθόλου μήτε 'ιὰ μακροσυγγενεῖς, ὅχι 'ιὰ ἀδέρφια. 2) Κάμνω φιλικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τι πρόσωπον, ἐπισκέπτομαι τινα Ἄνδρ. Θράκ. (Αἶν. Γέν. Σαμακόβ. Σαρεκκλ. Σκόπ.) Ἰμβρ. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Νιγρίτ.) Σαμοθρ. Σκῦρ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ.: Νὰ γειτονέψ' τὸ νουνὸ Σκόπ. Ποῦ ἦντανα αὐτὸ νὰ μᾶς γειτονέψ'ς; Γέν. Ἀποῦ τσι δουλειές δὲ δ' ἀξώνομαι νὰ ῥθῶ νὰ σᾶσε γειτονέψω Κρήτ. Ἀκ'σε ἡ βασ'λές γι' αὐτὰ τ' ἀδέρφια καὶ πῆγι μιὰ φουρὰ καὶ τὰ ᾧ'τόγρι καὶ τ' ἄρισι πουλὺ γι'ατ' ἦταρι καλοαναθριμμένα (ἐκ παραμυθ.) Αἶν. Ἡθίλα νὰ σὶ ᾧ' τουνέψου, ἀμ' σακινδίζου ἀπ' δούν ἀδριφὸ σ' (ἤθελα νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ, ἀλλὰ διστάζω ἕνεκα τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἰμβρ. Αὔριον θὰν ἐρτου νὰ σᾶς ᾧ' τουνέψου αὐτόθ. Πῆγι νὰ ᾧ' τουνέψ' Μακεδ. Νὰ ἰρθῆς νὰ μὴ ᾧ' τουνέψ'ς καμμιὰ μέρα, γιὰ νὰ ποῦμι τοὺν ἐρ'μου τοὺν καημὸ μας Θεσσαλον. || Ἄσμ.

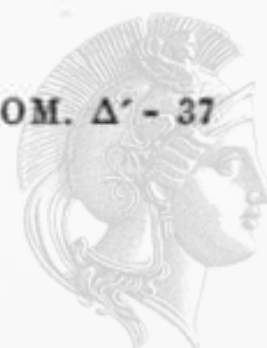
Ποῦ 'ρι, μάννα μου, ἢ καλή μ', ποῦ εἶρι ἢ γυναικα μ'; — Γυναικα σ' πάει 'ς τὴ μάννα σου, πάισι νὰ ᾧ' τουνέψ' Νιγρίτ. β) Διέρχομαι τὸν χρόνον ἐν συναναστροφῇ μετὰ τινος, συντροφεύω τινα Ἄνδρ. Ἀντικύθ. Βιθυν. (Ἀπολλων.) Θράκ. (Μαῖστρ. Σκεπαστ. Σκόπ.) Κάλυμν. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κάμπος Λακων.) Σκῦρ. Τήλ.: Σᾶς γειτόνεψα καλὰ Ἄνδρ. Ἐλα δῶ νὰ γειτονέψωμε Κάμπος Λακων. Ἐρκιτι ἢ ᾧ'τόν'σσα νὰ ᾧ' τουνέψ' τὴν παππαδιά Σκόπ. Ῥώστ' σ' ἢ μάννα κ' ἔστ' λὶ, φώναξι τὴ μιγάλ' τὴ θυγατέρα νάν ἐρτ' νὰ τὴ ᾧ' τουνέψ' αὐτόθ. Μὲ τ' μάννα σου ἔιτονευόμαστε τσαὶ περνοῦμε τ'ς ὥρες μας χωρὶς νὰ μᾶς ἀποφαίνωνται Σκῦρ. Πῆγε 'ς τὴ νοικοκυριά τὴ γειτόνισσά της νὰ γειτονέψῃ Ἀπολλων. Ὡς τίς γιουρτές γειτονεύαμι χώρια οἱ γυναῖκες ἀποῦ τίς ἄνδρ' Μαῖστρ. Γειτονεύασι 'ς τόμ βαλκόνιν δῆς βασιλίσ-σας Κάλυμν. Ἐλα τὸ δροσὸ νὰ γειτονέψωμε Τήλ. || Ἄσμ.

Ποῦ 'ναι, γυναικα μ', τὸ παιδί, ποῦ 'ναι ὁ Κωσταντίνος; — Ὡς τὴ γειτονιά τὸ ἔστειλα νὰ πᾶγ' νὰ γειτονέψῃ Θράκ. γ) Διέρχομαι τὴν ἐσπέραν συζητῶν μετὰ τινος Εὐβ. (Βρύσ. Στρόπον.) Καρ. (Μύλασσ.) Κρήτ. Προπ. (Κύζ.): Ἐλα τὸ βράδυ νὰ γειτονέψωμε Βρύσ. Κάθ' ἀργατινὴ ἐρχοῦνται 'ς τὸ σπίτι μας καὶ γειτονεύομε (ἀργατινὴ=ἐσπέρα) Κρήτ. Συνών. ἀποσπερίζω, ἀποσπερίζω (II) 2. 3) Διανυκτερεύω Θράκ. (Γέν.): Παίρν' τὴ βεζίρ' οὐ γιός, πᾶγ' 'ς ἕνα χοιριό, τοὺν πῆγανα 'ς ἕνα προκουμμένον σπῖτ' νὰ ᾧ' τουνέψ'.

γειτονιά ἢ, γειτονία Εὐβ. (Κύμ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) ἔιτονιά Πόντ. (Νικόπ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. γειτονιά κοιν. γειτονιὰ Κύπρ. ᾧ' τουνιὰ βόρ. ἰδιώμ. ᾧ' τουνιὰ Ἰμβρ. ζειτονιὰ Κάλυμν. ντζειτον-νιὰ Ἀστυπ. βειτονιὰ Ρόδ. ἔιτονιὰ Κάρπ. Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σκῦρ. ἔιτον-νιὰ Μεγίστ. γειτονία Ἀπουλ. (Καλημ. Σολέτ. Τσολλῖν.) γεδονία Ἀπουλ. γειτονία Ἀπουλ. (Τσολλῖν. Μαρτ.) γειτονέα Πελοπν. (Λεῦκτρ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γειτονία. Ὁ τύπ. γειτονιά καὶ παρὰ Σομ. 1) Τὸ σύνολον τῶν γειτνιαζόντων οἰκημάτων πόλεως ἢ χωρίου κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Σολέτ. Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) Πόντ. (Ἰμερ. Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.): Πάνω-κάτω - πέρα-δῶθε - παλιὰ - νέα - καθαρή - βρώμικη - καλή - κακή - ἡσυχία - φτωχὴ γειτονιά. Ὁ φούρναρης - ὁ μπακάλης - τὸ φαρμακεῖο τῆς γειτονιάς κοιν. Μὲ τ' φωνέ' του ἐσήκωσε τὴ γειτονία 'ς τὸ πόδι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐπενάκαὶ δύου σὲ νιὰ βδιμά τὰ γειτονία μι (ἀπέθανον δύο εἰς μίαν ἐβδομάδα εἰς τὴν γειτονιάν μου) Πραστ. Τ' ἐμέτερον ἢ γειτονία Τραπ. Ἀπορο γειτονία ἔχουμε Ὀφ. Μωρή, 'ιὰ σῶπα, 'ιατὶ ἡσείσε τὴ ἔιτονιά μὲ τσι φωνές σου Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τοῦ βράδ' θὰ βγοῦμι νὰ κάτσουμι κουμμάτ' 'ς τ' ᾧ' τουνιὰ Λέσβ. (Πάμφιλ.) Γιουρίζει 'ς τίς γειτονίες Μέγαρ. Ἡφύανε δεκατρεῖς ἀνομάτσοι μὲ τὴν-γρίππη ἐπὰ 'ς τὴν-γειτονιά μας Σίφν. Οὐλλτος ὁ πύρκος ἦτο 'ς τὴν-μέσην δῆς ντζειτόν-νιὰς ἕνα στολίδιμ βαράμορφο τσαὶ ντζουλεντὸ Ἀστυπ. Ἐχι τοῦ πιδι νὰ βγῶ κουμμάτ' 'ς δὴν ᾧ' τουνιὰ Ἰμβρ. || Φρ. Ὡς τὴν παρακάτω γειτονιά (ἐνν. πηγαινε' ἐπὶ εὐσχήμου ἀποπομπῆς προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον ἀρνούμεθα τὴν ζητούμενην χάριν) Ἀθῆν. Ἐ κερά παππαδιά, ἔχεις φωτιά; — Ὡς τὴν ἀπάνω γειτονία (συνών. τῇ προηγούμενῃ) Κύθηρ. || Παροιμ. Ὅλοι πάγουν 'ς σ' ἐμέτερα κ' ἐγὼ 'ς σὴν γειτονιάν (ὅλοι ἐρχονται εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ ἐγὼ μεταβαίνω εἰς τὴν τῶν γειτόνων' ἐπὶ ἀργῶν, περιφερομένων ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν) Τραπ. Μὴν ἔχ' ἢ γουνιά σ' τσι φύλαγι ἀπ' τὴ ᾧ' τουνιὰ σ' (δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζῃ τις εἰς τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν ἄλλων) Λέσβ. (Πάμφιλ.) Ὁ λύκος 'ς τὴ γειτονιά του δὲν πνίγει (ἐπὶ κακῶν, οἵτινες ἀποφεύγουν τὰς κακὰς πράξεις εἰς τὴν περιφέρειάν των) Κέως. Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς κ.ά. Ἀρκοῦδι ποὺ χορεύει 'ς τὴ γειτονιά σου, δέξου το καὶ 'ς τὸ σπῖτι σου (τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸν πλησίον μας εἶναι δυνατόν νὰ συμβοῦν καὶ εἰς ἡμᾶς) Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ. Ὡς τὴ γαλὴ γειτονιά λιμὸς δὲ γίνεται (οἱ καλοὶ γείτονες ἀλληλοβοηθοῦνται) Κρήτ. || Ἄσμ.

Πέρα 'ς τὴν βέρα βειτονιά, πέρα 'ς τὴν βέρα ρύμη ἔχει μιὰν γόρην ὁμορφη, ξαθ-θὴν τζαὶ μαυρομ-μάτα Ρόδ.

Πέρασε, κόρη, πέρασε τζαί λάμνε 'ς τήν δουλειάν σου,
 ἤμουν κοπέλα μιὰν φορὰν τζαί 'γὼ 'ς τὴν γειτονιάν σου
 Κύπρ.

Ἐμίσ-σεφες τσ' ἐ 'ειτονιά ν-έινη ρημονήσι
 Μεγίστ. Συνών. γειτονιάτσα. 2) Οἱ γείτονες, οἱ περίοι-
 κοι κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
 Τσακων. (Μέλαν.) : Τό 'μαθ' ὅλ' ἡ γειτονιά. Μαζεύτηκε
 ὅλ' ἡ γειτονιά. Μὲ τίς φωνές σήκωσε τὴ γειτονιά 'ς τὸ πο-
 δάρι. κοιν. Ἡ γειτονιά ὅλ' ἤξερ'ν ἀτο Κερασ. Ἐμαζοῦτ'
 ἡ γειτονιά νὰ 'ράη τὸν ὑζέ σι π' ἐκάνε ἀπὸ τὰ ξενικεῖα (συν-
 εκεντρώθησαν οἱ γείτονες διὰ νὰ ἴδουν τὸν υἱὸν τῆς, ὁ ὁποῖος
 ἦλθεν ἀπὸ τὴν ξενιτειάν) Μέλαν. Αὐτοὶ οἱ δυὸ ἦταν γει-
 τουνιά Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Φρ. Ντρέπομαι τὴ γειτονιά
 (ἐπὶ τοῦ ἀποστέργοντος νὰ διαπράξῃ αἰσχρὸν τι διὰ τὴν
 κατάκρισιν τῶν γειτόνων. Συνών. φρ. ντρέπομαι τὴν
 κοινωνία - τὸν κόσμον) κοιν. || Παροιμ. Ὅπου ἔχει τὴ
 λύπη, ἔχει τὴν, καὶ ἡ γειτονιά κοιμάται (ἡ ἀτομικὴ συμφορὰ
 ἀφίνει ἀδιαφόρους τοὺς γείτονας) Αἰγίν. Τὰ ὅσα ξέρ' ἡ γει-
 τουνιά, δὲν τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος (οἱ γείτονες εἶναι συνήθως
 οἱ καλῦτερον πληροφορημένοι περὶ τῶν ὑποθέσεων των)
 Πελοπν. (Λακων.) Ἡ ὅξον ρ' τουνιά νὰ μὴν ξέρ' τί κάψ'ς
 (τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δῆμῳ) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Ἄσμ.

Νὰ μὴ σὲ βλέπ' ἡ 'ειτονιά τσ' οἱ 'πίουλοι 'ειτόνοι
 τσαι ποῦσιτ-τα τῆς μάν-νας μου, καταμυτ-τώουσίμ-με
 καὶ 'εἶρη καὶ σκοτώση με καὶ σὲν' ἀποσουρέψη
 (καταμυτ-τώουσιμ = συκοφαντήσουν, ἀποσουρέψη = δυσφη-
 μήση) Κάρπ.

Τοὺς ἔκλαψεν ἐ γειτονιά, τοὺς ἔκλαψεν τσ' ἐ χώρα
 τσαι τοὺς ἐμοιριολόγησαν χῶρες τσαι πανωχώρια
 Μεγίστ. — Ποίημ.

Ἦ τὸ σπῖτι του ἦταν ὅλη ἡ γειτονιά
 Α.Λασκαρᾶτ., Στιχοῦργ.², 240. Συνών. γειτόνεμα 6.
 3) Συγκέντρωσις, συνάθροισις Ἀθῆν. Κρήτ. Σκῦρ. : Ἄστε
 νὰ κάμωμε μιὰ γειτονιά Κρήτ. Μὲ θέλετε 'ς τὴ γειτονιά
 σας; (εἰς τὴν παρέαν σας, μεταξύ σας) Ἀθῆν. Γειτονιές
 γειτονιές κάθονται (παρέες παρέες, κατὰ τμήματα κά-
 θονται) Σκῦρ. Τσ' οἱ σαρακόχ'λοι τὸ ἴδιο βγαίν'νε 'ειτονιές
 'ειτονιές (σαρακόχ'λοι = κοχλῖαι) αὐτόθ. 4) Αἱ καλαί, αἱ
 φιλικαὶ σχέσεις γειτόνων Ἀθῆν. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.
 κ.ά.) : Ἐναν καλὸν γειτονίαν ἐποίκαμε μετ' ἐκεῖνον (εἰ-
 χομεν μετ' ἐκεῖνου πολὺ καλὰς γειτονικὰς σχέσεις) Χαλδ.
 Γειτονίαν 'κ' ἐπορεῖς νὰ ἐφτᾶς (δὲν δύνασαι νὰ ἀναπτύξῃς
 φιλικὰς σχέσεις πρὸς τινὰ) Τραπ. Ἀτός γειτονία ντό ἐν'
 'κ' ἐξέρ' (αὐτὸς εἶναι ἀκοινωνήτος) Χαλδ. || Φρ. Δὲν κάνομε
 γειτονιά (δὲν δυνάμεθα νὰ συνεννοοῦμεθα. Συνών. φρ. δὲν
 κάνομε χωριό) Ἀθῆν.

5) Γειτόνεμα 3, δ ἰδ. Κρήτ. : Ἐπῆα γιὰ γειτονιά.
 Ἡ λ. ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπάνω - Πάνω - Κάτω -
 Πέρα - Μέσα - Ἐξω Γειτονιά πολλὰχ. Κακὴ Γειτονιά Σῦρ.
 Μεγάλῃ Γειτονιά Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἐξὶ Γειτονιές Σάμ.

γειτονιάζω Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., Παροιμ.², 238, 894 —
 Λεξ. Πρω. Δημητρ. ρ' τουνιάζου Μακεδ. γειτονιάντζω
 Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας.

Γειτονεύω 1, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. Ὅ,τι δὲ μοιάζει,
 μήτε γειτονιάζει (ἐπὶ ἀνομοίων) Ζάκ. — Ι.Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν.

γειτονιακὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. γειτονᾶκὸς Πόντ. (Σάντ.
 Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ιακός.

Ὁ γειτονικός, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα : Γειτονᾶκὸν κεπὶν -
 χωράφιν (κεπὶν = κῆπος). Συνών. γειτονικός 1.

γειτονιάτσα ἡ, Θράκ. (Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -άτσα.

Γειτονιά 1, δ ἰδ. : Ἄσμ.

Μά ναί, 'ς τὸ θάμα ποὺ εἶδα ψὲς 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιάτσα!
 Φοροῦσε ἡ μάννα κόκκινο κ' ἡ θυγατέρα μαῦρο.

γειτονικά ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ειτονικά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειτονικός.

Φιλικῶς, ὡς ἀρμόζει εἰς καλὸν γείτονα : Ἐξάνοιξεν ἐδὰ
 ἡ Παρασκευῇ νὰ μοῦ πῇ πὼς μ' ἀγαπᾷ· μὰ ἐρωτικά ἡ 'ει-
 τονικά; (ἐξάνοιξεν = ἐκοίταξε).

γειτονικός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ρ' τουν'κὸς
 βόρ. ἰδιώμ. 'ειτονικός Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄρ' τουν'κὸς
 Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γείτονας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁ γειτνιαζὼν πρὸς τινὰ, ὁ ἀνήκων εἰς γείτονα κοιν.
 καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Γειτονικός λαὸς - χῶρος - τόπος, γει-
 τονικὴ ἀλλή - ταβέρνα, γειτονικὸ σπῖτι - χωριό - ἀμπέλι -
 χωράφι κοιν. Ὅλα μας τὰ 'ειτονικά σπῖθια κοᾶεύγουνε
 πιά νὰ βουλήσουνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γάμος 'ειτονικός ἡ-
 τονε, ἐβοροῦμα νὰ μὴ bāμε; αὐτόθ. || Παροιμ. Γειτονικόν,
 γολλητικόν (ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὸν πλησίον τινός, εἶναι δυ-
 νατὸν νὰ συμβῇ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον) Κῶς Μεγίστ. Πβ.
 τὴν ἀρχ. παροιμ. «ἂν χωλῶ παροικήσης, ὑπασκάζειν μα-
 θήσῃ» || Ἄσμ.

Τ' Ὀθος τὸ γλιούσαν οἱ Πηλὲς τσαι τὰ 'ειτονικά του,
 τὰ κόκ-καλα τοῦ 'φήκασι τσ' ἐφάα τ-τὰ φαχνά του
 (γλιούσαν = ἐξεκένωναν) Κάρπ. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., φι-
 λικὴ συγκέντρωσις εἰς γειτονικὴν οἰκίαν, ἐνθα ἐν συζητήσῃ
 ἀσχολοῦνται συγχρόνως εἰς ἐλαφρὰς ἐργασίας, ἰδίᾳ αἱ γυ-
 ναῖκες Λέσβ. : Κάναν' τ' ἄρ' τουν'κὸ 'ς τ' Ἀθούσ' τοῦ
 σπῖτ'. Πάγαιναν οὕλῃς 'ς τ' ἄρ' τουν'κὰ τσί κάναν τὰ σκα-
 μάτσα (σκαμάτσα = τολύπαι βάμβακος πρὸς γνέσιμον).

γειτόνιο τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ. Ἀρκαδιούπ. Σαρεκκλ.)
 Σύμ. — Π.Παπαχριστοδ., Θράκ. ἡθογραφ. 1, 34 καὶ 4, 13,
 85, Χαμέν. κόσμ., 47.

Ἐκ τοῦ ρ. γειτονεύω. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀγα-
 νάχτιο, κολάκιο, λεροφόριο, κλπ. ἐκ τῶν ρ. ἀγανα-
 χτῶ, κολακεύω, λεροφορῶ, περὶ ὧν ἰδ. Γ.Χατζιδ.,
 ΜΝΕ 2, 66 κέξ.

Ἡ ἐπίσκεψις ἐνθ' ἄν. : Πήγαμε 'ς τὸ γειτόνιο Σαρεκκλ.
 Γούλη μέρα 'ς τὰ γειτόνια γυρίζει αὐτόθ. Τὰ γειτόνια 'ἐν
 εἶναι γαλὰ πράματα καὶ νὰ τὰ λεβαρίσης (λεβαρίσης =
 σταματήσης) Σύμ. Τὰ Χριστοῦγεννα ὅλοι πῆγαν 'ς τὴν
 ἐκκλησία, ὅλοι ἔκαμαν τὸ γειτόνιο τοὺς Π.Παπαχριστοδ.,
 Χαμέν. κόσμ., ἐνθ' ἄν. Σὰν κάποτε περνοῦσε ἀπὸ τὸ μαχα-
 λᾶ, γιὰτὶ σπάνιο ἦταν τὸ γειτόνιο τῆς Π.Παπαχριστοδ.,
 Θράκ. ἡθογραφ., 1, 34. Συνών. γειτόνεμα 3, γειτονιά 5.

γειτονίτσα ἡ, Ἀθῆν. Βιθυν. (Κατιρλ.) Κρήτ. Κύθηρ.
 Πελοπν. (Ὀλυμπ.) κ.ά. ρ' τουνίτσα Θράκ. (Αἰν. Ἐάνθ.) 'ειτο-
 νίτσα Κάρπ. 'ειτονίτσα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γειτονιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
 -ίτσα.

Ἡ μικρὰ γειτονιά 1, ἐνθ' ἄν. : Ἀξίξ' ἡ γειτονίτσα μας τὸ
 καλοκαίρι Ἀθῆν. || Ἄσμ.

